

haft, naar de kende vore Sygefaskers Stilling. Det vil være umuligt for Sygefaskerne at bevare deres Selvstændighed, saaledes som de nu ere stillede, thi der stilles bestandig større og større Krav til dem fra Medlemmernes Side, og navnlig i den sidste Tid, fra Lægerens Side. Det er derfor umuligt for Sygefaskerne at klare sig. Selv om vi skulle saa vedtaget en Sygefaskelov her i Tinget, som kunde gavne Sygefaskerne noget, nærer jeg intet Haab om, at vi skulde saa vedtaget noget her, som i den Grad vilde kunne understøtte Sygefaskerne, at det vilde kunne opveje de Tab, som de ville saa gennem forskellige Forhold: forøget Krav fra Medlemmerne, Lægehonorarets Forhøjelse o. s. v., de Tab, som Statstilskudet vilde medføre for dem. Jeg siger derfor, at dette Forslag vilde være en Støtte for Sygefaskerne, idet de langt bedre ville være i Stand til at yde deres Medlemmer den Hjælp, som denne Paragraf ikke yder, nemlig Hjælp til at underholde Familien og yde Understøttelse til den i den Tid, Familieforjærgeren ligger syg under Lægebehandling. Jeg kan ikke se andet end, at dette Lovforslag vil være en god Støtte for denne Sag, som de Herrer sige, de have saa stor Kærlighed til. Jeg vil derfor bede ærede Medlemmer stemme for denne Paragraf ligesom for de øvrige. — Jeg anbefaler altsaa de øvrige af Fler-tallet og Udvalget stillede Ændringsforslag og Ændringsforslag Nr. 55 stillet af Mindretallet.

Formanden (Høgsbrø): Det ærede Medlem maa ikke forudsætte, som han gjorde, at der er andre Medlemmer af dette Ting, som ikke mene, hvad de sige.

Rosager: Som den ærede Ordfører ved Begyndelsen af Behandlingen af denne Sag bemærkede, er der i Betænkningen Side 10, 2det Stykke (Tillæg B. Sp. 425) indløbet en Fejl, som er undgaet saavel den ærede Ordførers som det øvrige Udvalgs Opmærksomhed. Paa samme Maade er det gaaet mig. Der er ogsaa indløbet en Fejl i 4de Stykke paa samme Side, som er undgaet min Opmærksomhed, og som jeg derfor med et Par Ord skal tillade mig at rette. Der er nemlig fremkommet en Mo-

tivering, der gaar ud paa at godtgøre, at det er Alderdomsforsørgelsen, som er ordnet paa den Maade her. Det kan jeg ikke tiltræde. Jeg er i den Henseende enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm): Men naar jeg alligevel er med til at stille Ændringsforslag til § 64, er det, fordi jeg for det første i § 64 ser en human Bestemmelse, der fjerner det Brændmærke, som den almindelige Fattiglovgivning sætter paa den, der nyder Fattighjælp. Desuden er den en Støtte for Kommunen, som den haardt trænger til, og den er en Spore for den frivillige Fattigkasse. Vi maa se at give vor Fattiglov en saadan Afværelse, at den betinger de bedste Vilkaar for de fattige. Jeg er derfor ikke enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, naar han udtaler, at denne Paragraf vilde være til Skade for Alderdomsforsørgelsens Gennemførelse. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke, naar det ærede Medlem udtaler, at denne Sag vil være til Skade for Alderdomsforsørgelsen, og han saa alligevel stiller et selvstændigt Ændringsforslag. Det er mærkeligt. Det ærede Medlem skulde da have stillet et Ændringsforslag, der gik ud paa, at denne Paragraf bortfaldt, men det ærede Medlem stiller et Ændringsforslag, der kun stiller sig fra Flertallets derved, at det ikke forlanger, at vedkommende Person, der skal komme ind under § 64, skal være holdt uden for det offentlige Fattigvæsen i 5 Aar. Naar jeg er gaaet med til at kræve de 5 Aar, er det just ikke af samme Grund som den ærede Ordfører, der gjorde opmærksom paa, at vi derved gennem vilde kræve et Offer af vedkommende. Jeg tror nemlig, at disse gamle fattige Personer ere saa trykkede, at vi ikke have Ret til at kræve yderligere Ofre af dem ud over deres Evne, thi de give allerede alt, hvad de evne, og tit mere end det. Men jeg har været med til at stille Ændringsforslaget for derved at lægge et yderligere Tryk paa Kommunen til gennem de frivillige Fattigkasser og ad Frivillighedens Vej at støtte disse Folk. Hvad opnaar det ærede Medlem ved den Ændring, han har stillet? Kommunerne kunne sige som saa til vedkommende: Kan du ikke klare dig selv, saa kommer du paa Fattiggaarden, indtil du er 60 Aar, saa kan du komme ud; men det er vedkommende